

Early Journal Content on JSTOR, Free to Anyone in the World

This article is one of nearly 500,000 scholarly works digitized and made freely available to everyone in the world by JSTOR.

Known as the Early Journal Content, this set of works include research articles, news, letters, and other writings published in more than 200 of the oldest leading academic journals. The works date from the mid-seventeenth to the early twentieth centuries.

We encourage people to read and share the Early Journal Content openly and to tell others that this resource exists. People may post this content online or redistribute in any way for non-commercial purposes.

Read more about Early Journal Content at <http://about.jstor.org/participate-jstor/individuals/early-journal-content>.

JSTOR is a digital library of academic journals, books, and primary source objects. JSTOR helps people discover, use, and build upon a wide range of content through a powerful research and teaching platform, and preserves this content for future generations. JSTOR is part of ITHAKA, a not-for-profit organization that also includes Ithaka S+R and Portico. For more information about JSTOR, please contact support@jstor.org.

Same work, 2 editions ; 12mo, \$1, and 18mo, 2 vols. \$1,50. New York.

Reflections on Prayer, and on the errors which may prevent its efficacy. By Hannah More. 88 cts. Philadelphia.

British Encyclopedia, or Dictionary of Arts and Sciences. 8vo. vol. I to VI. \$3 per vol. Philadelphia.

The British Poets, a New Collection, in fifty volumes, with engravings, 18mo, vols. I to XIV, \$1,25 per vol. Philadelphia.

Johnson's Dictionary, with Walker's Pronunciation. Part 4th. \$5 each part.

INTELLIGENCE.

[We reprint for the gratification of our readers the prospectus of a work which has since, we believe, appeared. We regret that our limits have obliged us to omit some parts of it.]

De editione fragmentorum antiquissimorum Iliadis Homeri cum picturis nuncius prodromus. Angelus Mais, Bibliothecæ Ambrosianæ a Linguis Orientalibus lectori salutem.

—Duos Vaticana dedit antiquos eosdem et nobilibus tabulis exornatos, Virgilium atque Terentium, alterum Virgilium Laurentianæ et denique tum Latinum aliquid, tum plures auctores Græcos papyri Herculanenses ad nostræ ætatis commendationem in lucem protulerunt.

Sed qui *priores Meonius tenet sedes Homerus** in Mediolanensi Ambrosiana Bibliotheca adhuc latebat: non ita tamen ignotus, ut etiam sagaces et eruditos oculos sapientium Collegii Doctorum effugeret. Namque hi et tam pretiosum *κεφάλιον* feliciter detexerant, et pro rei dignitate suspexerant, ejusque notitiam doctis aliquot per Italiam viris impertiti jam fuerant. Cum autem ego beneficio et nutu Excellentissimi Comitis GREGORII BORROMÆI, quem honoris amplitudinisque causa nomino, tum invitatu etiam cæterorum Ambrosianæ Conservatorum, quos grato animi sensu semper colam, ad eamdem Bibliothecam accessi, nihil antiquius habui, quam ut in Codice tam admirando studia et cogitationes defigerem. Quumque sententiam præfecti doctissimi et optimi *Petri Cigheræ* ad editionem molendam conspirare viderem, cæpi protinus venerandas Poetæ maximi reliquias e suis involucris et latebris patienter evolvere. Multæ interim editionem operis causæ moratæ sunt, quarum non minima ea fuit, quod ingens pecuniæ vis ex aerario Bibliothecæ non magno esset proferenda. Nunc vero opere ad calcem prope deducto, quæ sit ejus natura et ratio, quantaque ad rem litterariam augendam opportunitas, breviter, ut in nuncio prodromo, exponam.

Fuit antiquissimus quidam et splendidus Græcus Codex, in quo tota Ilias Homeri continebatur, litteris grandibus ac speciosissimis scripta, tum etiam picturis rerum gestarum idoneis exornata. Atque is liber tanta scilicet erat commoditate, quantam lectio simul et opportuna inspectio suppeditant; tam vetere atque erudito artificio, ut picturae genus a tam antiqua poesi non abhorreret; tanto volumine ac pretio, ut conjicere liceat, eum non ad hominis privati usum, sed ad amplissimi principis oblectationem

* Horat. Carm. lib. IV, Od. 9.

fuisse instructum. Sed enim, quae rerum humanarum conditio est, labentibus saeculis, sive is Codex vetustate fatisceret, sive ad dominum excor-dem et plane stolidum venerat, ita in frustra concisus est, ut tabulae quidem ad oculorum blandimentum, saltem plurimae retinerentur; totum autem interpositum carmen abjiceretur; immo et illud, quod in postica pictae membranae parte supererat, bombycinis chartis obtegeretur. Quia vero subducto oculis carmine, quid quaeque tabula exprimeret, non satis accurate liquebat, bonus ille Codicis sector tum bombycinis integumentis scholia graeca vetera inscripsit, quae ad picturae argumentum declarandum plerumque pertinerent; tum ipsis tabulis rubricatas epigraphas levicensi nec erudita opera adjunxit. Atque ita Codex inter homericos omnes vetustate et artificio longe nobilissimas, maxima sui parte minutus, carmine oblecto, picturis multis amissis, aliquot etiam carie terebratis, plane ut ille olim Vaticanus Virgillus, ad conditionem miseram deplorandamque devenerat.

Sed numquam tam male est rebus praestanter insignibus; quin aliquid pristinae bonitatis dignitatesque retineant. Injuria licet temporum atque hominum Poetae principis membra adeo violata jacerent, tamen eorum fulgore collucere quodammodo atque illustrari Ambrosiani plutei videbantur. Ex tam spatioso volumine LVIII. supersunt Fragmenta, in quibus picturae quidem sunt totidem, versus autem homerici ad DCCC. Porro sors tulit, ut quae supersunt pictae tabellae, ex per totam Iliadem a I. ad XXIV. librum procurrant, exceptis III. XVIII. XIX. et XX. libris, quorum et carmen et picturae cunctae interciderunt. Jam vero in tot tabulis (ut de his primum dicamus) stupenda quaedam infinitarum imaginum copia est. Nam sicut Homerus immensa praeditus ingenii vi cunctam paene naturam poesi sua complexus est, sic noster Pictor dum homericæ mentis divitias explicare nititur, artem prope universam exhaustit. Atque is utinam ut ubere imaginandi facultate pollebat, sic etiam exquisitissima manu usus esset! Verum picturae, etsi nonnullis ex iis vitiis laborant, quibus nec alia veterum monumenta aliquot carent, sunt tamen artificii non contemnendi. Nam et a rigore sequiorum temporum absunt: tum innumeros habent et varios figurarum motus, vultus plerumque argutos, animorum indices, vestes sinuosas: sensus item hominum et perturbationes haud rare exprimuntur. Omnino Pictor et membrorum symmetriam et lumina et umbras et eminentias et spatia et variarum imaginum conflictus non infeliciter effinxit. Laus ceteroqui harum picturarum præcipua est illa certa ac perpetua morum et proprietatum expressio, et ad veteres consuetudines severissime exacta. Quæ res ad comprobendam Codicis antiquitatem mirifice prodest. Quam enim tot adeoque dissimilium inter se rerum figuræ propositæ sint, nihil autem in iis recentis vel inventionis vel usus appareat; immo vero omnia cum veterum monumentorum natura formisque consentiant; fieri non potest, ut ea pictura barbaris et inficetis temporibus elaborata sit.

Et de picturis quidem, quarum in nostra editione vel maximum momentum est, paullo fusius egimus. At de carminum magnifica palæographia, cujus etiam breve specimen, etsi oppido rudius quam est in Codice, e nostris schedis Lipsiæ vulgatum fuit,* pauca monere sufficiet. Qui dicuntur esse in Bibliothecis homerici codices, eorum nullus, quod sciam, sæculo fere X. non est recentior. At nostra Fragmenta quanto denique intervallo præcedunt! Et scriptura quidem est plaue mirifica, litteris uncialibus et quadratis, verbisque more antiquo continuis, sine accentibus,

* Leipziger Literatur-Zeitung 25 July 1812.

sine spiritibus : nam qui in Codice interdum apparent, ii a posteriore aliqua manu appicti sunt : quod et recentius atramentum, et rudiores ductus ostendunt. Calligraphia vero tanta est, ut neque in Herculani papyris, neque in operibus diplomaticis, ubi codicum græcorum specimina etiam IV aut V. sæculi eduntur, neque in antiquissimis Ambrosianis aliis codicibus, quicquam simile facile occurrat. Denique de natura textus hoc notamus, eum in multis Aristarchi recensionem sequi, quod perpetua Venetorum scholiorum collatione cognovi, non raro tamen ab Aristarcho recedere, et Zenodoti quoque lectiones interdum exhibere.

Quamvis operi nostro tam antiquæ præstantisque picturæ ac scripturæ editio satis pretii ac decoris afferre videretur, haud tamen nostra sedulitas intra hos terminos se cohibuit. Præter illud insigne *κειμηλιον*, de quo hactenus locuti sumus, ingens in Ambrosianis pluteis homericorum codicum copia est, quorum alii membranei, alii bombycini, alii linei, universi autem intra XII. et XVI. sæcula conscripti videntur. In his codicibus non solum innumeræ lectiones optimæ latent verum etiam glossæ, et scholia, et argumenta, et historiae, et allegoriar, et metaphrasæ, alia ad verbum, alia liberae, quorum multa quum sint inedita, nos partim integra in lucem educemus, partim ita illustrabimus, ut quidquid ea bonæ frugis ad exorandum Homerum conferre possunt, id doctorum respublica non ignoret.

Quod autem hoc opus homericum bonarum artium studiosis singulariter profuturum sit, id ego quidem tam habeo persuasum, ut verear ne lectorum ingeniis videar diffidere, si de re tam perspicua prolixius disseram. Nam ad antiquitatis cognitionem seu firmandam seu corrigendam, quantum conferent hae picturae ? in quibus paene incredibile est quam multa et quam praeclara ejus generis sint. Quantum scriptura antiquissima ad palaeographiam, orthographiam et puriorem Iliadis recensionem intererit ? Quantum denique opes codicum tot plane intactorum eruditionis thesauro cumulum imponent ? Quod si exteri homines idcirco maxime Italiam olim visebant, quod cum haec regio florebat fortuna et copiis, praeclara artificia et codices eximios in ea esse sciebant ; nos quoque aliquam gratiam apud eos inire speramus, quorum oculis et studio tam uberem spectandi proficiendique materiam sublato omni incommodo suppeditamus.

Mei igitur operis haec ratio est. In prolegomenis quidem de Picturae antiquitate præstantia atque utilitate, nec non de Fragmentis carminum preciosissimis disseram : tum etiam de reliquis Ambrosianae Bibliothecae homericis manuscriptis accurate dicam. Sequentur LVIII. Picturae cum suis singulae declarationibus : tum carminum Fragmenta totidem, quorum unum aere expressum, Autographi specimen erit, reliqua grandibus litteris edita, splendidam Codicis calligraphiam, quoad licebit, imitabuntur : criticas autem unicuique fere Fragmento notas adtexam. Tum denique in operis calce plurium codicum homericorum selectas lectiones, et inedita scholia, et paraphrasium, atque hujusmodi veterum illustrationum saltem excerpta, ad Principis poetarum ornatum, criticaeque incrementum collocabo.

Scribebam Mediolani in ædibus Bibliothecæ Ambrosianæ Kalendis Quintilibus MDCCCXIV.